PROPAGIRANJE DOSADE

POGLAVLJE III

"BUDUĆNOST LJUDSKE GLUPOSTI"

SF POEZIJA
/ 645 stihova /

STIH	DJELO	GODINA
268	"ZA - MXK3"	1983.
141	"LANTI I MANTI ..."	1985.
236	"STVORITELJ"	1983.

v. 2.00

ZA - MXK3

Ipak su ljudi
bili toliko ludi,
da izazivaju silu moćnu
i atomski rat da počnu.

Zemlja se sve više puši,
svijet se sve više ruši,
a oni koji to imaju na duši
ne shvaćaju greške svoje,
već protivničke rakete broje,
i nadaju se da su im izvještaji točni;
da su još uvijek jako moćni!

Kada je svemu došao kraj
zemlja je k'o pakao bila,
a pobjednička sila
je o niti života visila.
Za mutante to je bio raj!

Radioaktivne životinje zemljom su šetale,
radioaktivne ptice nebom su letile,
zaraze su ostacima ljudi smetale,
da sve dokrajče pretile!

Zato pobjednici donesoše odluku
da se iz domovine svoje povuku
i u jednu pošteđenu pustinju da odu,
jer uspjeli su sintetički pravit' hranu i vodu.

Naravno, za sve mjesta neće biti
i od svog naroda su morali kriti
da vode samo 6000 ljudi,
(3000 muškaraca i 3000 žena)
provjerenih karaktera i čudi,
provjerenih porijekla i imena.

Ta klasa nadljudi
sastavljena od inteligencije moćne
treba novi život da počne,
treba novi život da probudi.

U najvećoj tajnosti
išlo se do krajnosti;
oko pustinje se energo-zid pravi
da slučajno neki mutant ušao ne bi,
u pustinji se i najsitniji život trebi;
uništavaju se čak i mravi.

No o tome svemu
ni izabranici ne znaju svi,
jer šifrirali su sve šifrom ZA-MXK3
i obavještavali samo društvenu kremu.

Kad je radovima bio kraj,
kao što su i želili,
u najvećoj tajnosti su se iselili
u svoj novi životni raj.
Svoju domovinu mutantima su prepustili,
a mutanti su je ubrzo opustili.

Jedino izabranici su se veselili,
jer će život voditi bez straha
od nekog novog kraha.
Al' promakla im je jedna sitna greška
koja će se pokazati itekako teška.

Glavni kompjuter život vodi;
čim se dijete neko rodi,
on odlučuje dali život zavređuje
i životni put mu određuje.

Što je više teklo vrijeme
nestajale su i posljednje dileme,
čovjek je to njemu naredio,
i kompjuter je svima život odredio.
Iz memorije je u život sproveo,
do teške situacije doveo;

Umjesto imena, ljudi brojeve nose,
neparni su muškarci, a parni žene.
I posljednje ljudsko u ljudima vene,
ni na tijelu više nemaju kose.
Nijedno dijete ne smije se neplanski roditi.
Ljudi se ne smiju ni zaljubiti ni ljubav voditi!

Prava je strahota,
jer to ljudima pravim ne sliči,
što su u 20-toj godini života
parni i neparni brojevi,
u kompjutersku stanicu morali ići
da im se matematički odrede bračni spojevi.

Na taj način ljudi u brak stupaju
- po kompjuterskim uputama, postupaju!
U 25. godini života, parni član zajednice ove
dobiva po uputama dužnosti nove.
Spermu neparnog člana mora ponijeti,
i u spolni ured donijeti.

Tu sami genetski stručnjaci rade
i mijenjaju gene
muškarca i žene.
Gene za osjećanja vade,
sve ljudsko iz gena trebe,
i unose za poslušnost nove,
da novorođene bebe
nikada ne prekrše zakone ove.

Svaki brojeva par
ovom uređenju na dar,
dvoje djece mora dati.
Jedno neparno i jedno parno,
a da bi sve postalo stvarno,
na kameri kompjuter trudnoću prati.
Kad se djeca rode u zavod se moraju slati
da im se zanimanja odrede,
u memorijske blokove sve da se uvede.
Čim se neparno dijete rodi
njegov djeda se u spaljivalište vodi,
a dijete dobiva broj svog dede.

Čim parno ugleda svjetlo dana
ista sudbina čeka baku,
i tako isti broj brojeva kola
u ovom svijetu punom bola,
i najveća mu je mana
što plamenu raku,
u 50 godini nitko izbjeći neće,
jer da se život normalno odvija i kreče
u ovom raju za ljude,
(to je i njegova crna slika!)
u svakom trenutku treba da bude,
(barem tako u starim knjigama piše!)
uvijek isti broj parnih i neparnih izabranika,
ni jedan manje ili više!

Tisućljeća i stoljeća prolaze,
nove generacije na svijet dolaze,
kompjutersko uređenje sve se više uređuje,
i dalje ljudima prava određuje,
u ovom svijetu bez krvi,
u kojem ljudi rade k'o crvi,
bez ikakvih osjećanja,
bez svoga ljudskog znanja,
i sve više sliče beživotnoj masi,
koja se na dugmeta pokret; pali i gasi!

Što su oni živi
i što žive u ovom sranju,
njihovi preci su krivi
i oni su doveli ovom stanju.
To u knjigama ne piše
i nitko se ne sjeća toga više!

Nitko ne zna od čega ih elektro-zid štiti,
nitko ne zna od čega se tu moraju kriti,
nitko ni ne razmišlja o tome!
Mozak oni svoj ne lome,
ne zanimaju njih te tajne,
jer iz ove zemlje bajne
otići ne žele,
ni životu se ne vesele,
jer nitko ni ne zna da je živ,
a software je za to kriv!

Možda bi ovaj svijet u beskonačnost išao,
da se greška genetska nije desila,
pri miješanju gena
genetičar je sa uma izgleda sišao;
Jedan budući muškarac i jedna buduća žena
umjesto gena poslušnosti, osjećanja dobiše,
kako su rasli sve više
ljudskost se u njima probudi,
i oni su među ljudima ovim
jedini pravi ljudi!
Ubrzo podlegoše osjećanjima novim,
kao iz sna se probudiše,
i baš kao što u zabranjenim, prastarim knjigama piše,
i kao davno, davno u prošlosti prije;
ljubav im srce grije!

U depresiju su zbog sveg ovog padali,
al' ne krenuše u protiv kompjutera boj,
jer su se nadali
da će u godini dvadesetoj
matematički spojeni biti
pa se neće morati kriti.

Ali kompjuterskoj kontroli se ne sviđaju
njihova nova osjećanja!
Uskoro preko ljudi počne da ih proganja,
jer kompjuterske video oči sve uviđaju!

Kompjuter ocijeni da je greška
genetičara dosta teška.
I budući da ispravke nema kada se pogriješi
odluči da ih se riješi
i strpa ih u plamenu raku.
Već su spalili djeda i baku
pa da ne bi usfalila dva broja
kompjuter odluči dati ovlaštenja svoja
roditeljima njihovim da zemlji toj
još po jedno dijete stvore,
jer brojeva kola uvijek isti broj
i od ovog svijeta nema ništa gore.

Kada su zaljubljeni brojevi shvatili,
da ih drot-roboti uništiti žele,
da ne bi crni danak platili,
odlučiše da se odsele.

Vjerovali su da izvan ovog svijeta
nepatvorena ljudska ljubav cvijeta
i da energo-zid služi
samo da im život ruži.

Nisu znali i nisu mogli ni da se nadaju
da vani zaražene životinje vladaju.
I sistem koji izvana
nitko probiti mogao nije,
iznutra mnoge slabosti krije.
Za dva dana,
bez mnogo bola i muke,
bez mnogo truda i buke,
uspjeli su stići do odaja glavnih prekidača.
Nije bilo čudno što te odaje zaštitu nisu imale,
jer nikoga one tisućljećima nisu zanimale,
u njih tisućljećima nitko ne svraća.

Ne obazirući se na upute zvučne,
upute prilično bučne,
ne obazirući se na zvuk zvona,
na vizualne natpise - "ZABRANJENA ZONA!"
stisnuše prekidače
i isključiše kompjutere upravljače.
Energo-zid je nestao
i zračiti energiju prestao!

Za ovakvo društvo jedno,
malo, pasivno i bjedno,
koje tisućljećima ugroženo nije bilo,
koje se tisućljećima iza energo-zida krilo,
u kojem su i najmanje radijacije
izazivale smrtonosne deformacije,
bio je to krah!
Kada su mutanti ušli, u prvi mah
nitko se snaći nije mogao,
nastala je panika,
opći metež i vika,
svako se u krugu vrti,
i nitko snage nije smogao
da se spasi i utekne od smrti.

Sedam dana nakon pokolja toga,
na Zemlji prokletoj, i od đavola i od boga,
leže tisuće ljudskih tjelesa,
smrdljiva gvalja kostiju i mesa,
gvalja od koje se svatko podalje kreče,
gvalja koju ni najgladnija životinja dirati neće.

Postepeno se meso sa kostiju runi,
o gvaljo truni, truni, truni!
Istruni što prije,
jer tvoj smrad se sa vjetrom vije.

I u kompjuterskom odjeljenju dvije lešine leže,
Al' njih nešto veže,
jer su zagrljeni podnosili smrtonosne muke,
leševi im se drže čvrsto za ruke!

Kada vjetar piri
strahoviti smrad se širi,
a smrad kad prestane
i zadnje ljudsko sa zemlje će da nestane!

Napokon će životinje mirne biti,
napokon se neće od ljudi morati kriti,
već će svijetu vratiti pomućenu ravnotežu,
izgraditi planetu novu i svježu.
Posljedice radijacije će jednom proći
i onda će biljke i životinje normalno živjet moći.

Sve dok se opet neko ne izrodi
i po svome počne Zemlju da vodi.
Valjda će bolje znati da vlada,
valjda iz vlastite sramote
neće dovesti do sličnoga jada.
Ako se i budući vladari međusobno potuku
i u ambis rata Zemlju povuku,
nanijet će joj velike strahote.

Svijete siguran budi,
uništit te mogu samo novi ljudi!
Samo su oni toliko ludi
da se odreknu svega što vole
radi samoubilačkog rata,
i samo mali broj ljudi shvata
koliko zemlju ratovi bole.

Svijete zato se potrudi,
nemoj ih nikada više stvoriti,
da se ne bi morao ponovo boriti.
Oni prvo zidaju, a onda lome,
jedni na druge reže,
oni i tvome i svome
uništenju teže!

LANTI I MANTI - ZBLESAVLJENI MUTANTI!

Napokon izbi rat nuklearni!
Najcrnji snovi postaše stvarni,
nuklearni projektili na sve strane lete,
čovjekovoj gluposti se svete!

Najednom; zemlja se na komadiće raspuče,
većinu komadića gravitacija privuče,
ali jedan se udalji jako
i zanemari djelovanje sila svako.
Bez nekih većih problema
krene od Zemlje - ka izlazu iz Sunčeva sistema.

Na toj kamen-zemljanoj gromadi
koja bješe u promjeru 500 metara
novi svijet se gradi
i novi život se stvara.

Na njoj je živjelo oko 30-tak mutanata,
bili su i pomalo blesavi,
jer rijetko tko od njih život shvata,
rijetko kome je bistro u glavi.

Potpuno bez oružja su bili,
bez tehnologije, bilo kakve civilizacije,
o prošlosti nisu uopće mislili,
jer blesavost im je stvarala nove zanimacije.

Al' bili su i agresivni,
sami na sebe u genima kivni,
zbog toga su često međusobno se davili,
udarali se, mučili i ubijali,
sve dok ih nije ostalo samo dvadesetak.
Onda su najednom stali
i dva nezavisna plemena napravili,
to je kraja bio tek početak.

Lanti i Manti se nazvaše ta plemena,
ali ni u jednom plemenu nije bilo žena;
žene su pojeli odavno
jer zaboraviše ono glavno;
Bez žena ni djece nema,
bez žena se krah životu sprema!
Zblesavljenim mutantima sve je bilo ravno!

Lanti prvi poče da se uređuju,
odlučiše da moraju nešto da privređuju,
posadiše luk i kolektivno upravljaše,
jer svak' predsjednikom sebe zvaše,
zbog toga međusobno ratovaše.

Kod Mantija je sve isto, manje više,
samo umjesto luka, mrkvu posadiše...

Kad oformiše privredu
i pomisliše da je sve u redu,
uvidješe da im nedostaje nacionalna valuta,
shvatiše da će ovaj puta
izlaz teško naći, jer papir su sav pojeli!

Svi ekonomisti su za okrugli stol sjeli,
međusobno razgovarali, dugo se dogovarali,
mutne ideje stvarali, u planove ih pretvarali.

Napokon, na kraju,
napraviše od luka i mrkve pare,
utvrdiše da za bolje rješenje ne znaju,
priznaše da će to izazvati probleme,
mnoge o opravdanosti dileme,
ali oni za to nemare!

Ovaj monetarni sistem je brzo zapao u krize
jer i na jednoj i na drugoj strani, nedostajahu devize.
Lanti su shvatili da rješenje njihovih muka
leži u manjem uvozu mrkve, a većem izvozu luka.
Manti su ustanovili da ih stanje u privredi bruka
rješenje je u većem izvozu mrkve i manjem uvozu luka.
Tako dođoše do zatvorenog kruga
u kojem je uvijek kriva strana ona druga!

Jedne mračne noći,
jedan Lanti, malo manje zblesavljeni,
odluči kod Mantija poći.
Skrivao se sam u svojoj sjeni,
uspio prodrijeti do mrkve,
ukrao je puno, gotovo sve.

Te iste noći, Lanti taj isti
pokrao je i luk kod suplemenika.
Ujutro, digla se je silna cika;
ni Lantijima ni Mantijima računi nisu čisti!

Jedni druge su optuživali,
pregovori su se oduživali,
mrzili su se sve više,
napokon ponovo zaratiše!

Pametan Lanti je obje strane financirao,
hranu im prodavao, devizama ih kreditirao,
do grla ih zadužio,
onda je svoju ruku pružio,
zahtijevao da sve mu se vrati,
naravno, nisu mu imali šta dati!

Lanti poče njima da vlada,
oni su morali slušati tog gada,
zbog onih, svih silnih dugova,
to posta još jedan od zatvorenih krugova!

Birokracija je da nema izlaza potajno shvaćala,
baš zato je samu sebe jačala!
Nezaposlenih i gladnih bješe sve više,
jer sav luk i svu mrkvu u novce pretvoriše!

Inflacija im je crpila snagu
i uskoro bi taj sistem otišao k vragu;
ali jedan Manti nož izumi,
to privredu Lantija potpuno slomi!

Lanti nisu bili spremni na naprednu tehnologiju,
i Manti postaše gospodari Lantija,
a onaj jedan Lanti, gospodar sviju!
Naravno ova situacija mu baš i ne prija,
jer u duši je Lanti, ali u duši je i zmija!

Lanti ne mogaše izdržati vladavinu tu dvostruku
i ponovo se protiv Mantija potuku!
Manti noževe upotrijebiše,
uskoro Lantija ni nije bilo više,
čak i onaj Lanti koji je vladao
od noža Mantija je stradao!

Petorica Mantija slaviše,
a onda, kako je slavlje postajalo sve tiše,
porazne činjenice ustanoviše;
Lanti više uopće ne postoje,
Mrkvu i luk na prste mogu da izbroje,
u iscrpljujućem ratu sve potrošiše,
od poraženih to ne nadohnadiše,
jer Lantija nema više!

Prvi put oni se zabrinuše,
počeše grozničavo zemlju da buše,
i traže bilo kakvu hranu.
Kao iz sna se prenuše,
shvatiše zablude, svaku svoju manu!

Da Manti,
iako mutanti,
postepeno su se opametili,
zemljine kataklizme se sjetili,
sve svoje greške uočiti su sada znali,
sve više su normalni, potpuni ljudi postajali!

Gromada je i dalje kroz svemir plovila,
sunčeva kugla je sve manja im bila,
snjegovi su padali, padali,
Manti su cvokotali, gladovali, nečemu se nadali,
izlaz nisu naći mogli, izlaz naći nisu znali!

Kraj svih njihovih problema
desio se kada se gromada
daleko udaljila ka izlazu iz sunčevog sistema.
Snijeg presta da pada,
gromada se potpuno sledi,
ni najsitniji oblik života ne poštedi.
Napokon je zavladao potpuni, vječni mir,
gromada, beživotno tiho, nastavi put kroz svemir.

STVORITELJ

UVODNIK

U nekoj dugačkoj ulici
živjeli su mravi.
Radišni, vrijedni, sanjari pravi.
Divili se svaki put ptici
što letjeti ume
sve do početka šume.

Da je svijet ravan su vjerovali,
da šuma mu je svršetak.
Nisu vidjeli, pa nisu ni znali
da su mrvice spram svijeta,
po kojem čovjek ponosno šeta,
a to je gradacije tek početak!

Na gradacije kraju,
stvoritelj se nalazi,
njega samo odabrana djeca znaju,
i mnogo, mnogo on pazi,
da otkrije tajne svoje,
samo djeci koja to zasluže,
koja se međusobno druže,
koja se sebe ne boje.

1. DIO

"Svemirom ga ljudi zovu,
jer ja sam ga tako nazvao,
ime sam mu to dao,
čim sam ga stvorio,
i čak i ja sam se zamorio,
dok sam se borio
da unutra napravim nešto.
Priznajem, pogriješio sam,
nisam se ponio vješto,
(to tek sada nažalost znam)
što sam odredio ljude
za nosioce pojedinih planeta,
jer gotovo svugdje evolucija
je od njih napravila lude,
oni su potencijalni uništavači
sebe, svemira, svog svijeta.
Svugdje ratuju, izbija revolucija,
mir njima ništa ne znači,
jer uvijek traže žrtvu novu!"

X X X

"Morao sam ih nekako spriječiti,
morao sam Šasu zaliječiti,
ako već muče sebe,
neka ne muče i druge.
Izolirati sam ih odlučio,
neka sami sebe istrijebe,
zašto bih se ja s njima mučio?
Bio sam pun tuge,
jer sam vjerovao da nikada neće
moći iz zamke izaći;
upoznati svjetove, mene naći,
jer svemir se zauvijek kreče
u krugu moje sile,
prerezao sam mu sve žile
koje ga sa mnom spajaju,
uredio sam da planete
sa ljudima se udaljavaju, razdvajaju,
postavio zamke - Crne rupe,
usadio na svih sedam planeta stavove glupe,..

Ipak svemir je moje dijete,
stoga ostavio sam mu šansu jednu,
priliku malu, mizernu, bijednu;
ako se planete zbliže i združe,
ruku prijateljstva jedni drugima pruže,
ako spoje svoje znanje;
prevladat će ovo stanje,
doprijeti će do beskonačnih ljepota,
upoznati oca - spoznati smisao života!"

2. DIO

Svemir - crnilo crne crnine,
beskraj samrtne tišine,
vrtlozi kozmičke prašine,
svijet ogromne praznine,
enormno visoke visine,
enormno duboke dubine.

Vremena već dosta mine
od nastanka ove tmine,
na planetima nepremostive daljine,
živi sedam vrsta ljudi,
nauka i inteligencija se budi,
oružje je odavno odbačeno,
jer na šest planeta je shvaćeno
da je svima najveća želja
proniknuti do stvoritelja.
Odbacili su sve što nauku koči,
ujedinili su svoje moči,
pokušali stvoritelju poći.

Pokušaj je propao,
iako se stvoritelju dopao,
primiti ih nije htio,
jer nije ni smio,
sve dok i oni na sedmoj planeti
ne požele stvoritelju dospjeti.
Jer oni su ona karika,
djelić koji slici nedostaje,
a tek kada se popuni slika,
stvoritelj ljudima dostupan postaje!

x x x

Na šest planeta naučnici su se dogovarali,
dugo, dugo međusobno pregovarali,
prijedlozi su se redali,
razvoj sedme planete su nadgledali.
Nikad nisu imali većeg problema,
od te planete iz Sunčeva sistema,
na kojoj za stvoritelja nitko nije znao,
na kojoj nema čovjeka koji nije lagao, krao.
Slali su često svoje delegacije,
da prikupljaju informacije.
Nadali se da će i tamo ljudi shvatiti.
Oni ih nisu na pravi put smili uputiti,
jer bi stvoritelja mogli razljutiti
i kaznu vječnog ignoriranja platiti.
Znali su da planeta svaka
mora sama sazrjeti,
izaći iz vlastitog mraka;
taj tok nitko dirat neće smjeti,
ostaje im samo čekanje dugo,
ne preostaje im ništa drugo.

3. DIO

Plavetnilo mora - plavetnilo neba,
kopna s kojih opasnost vreba,
bogati se bogate - siromašni tuku,
naoružanje prijeti,
uništenju ljudi, života, planeti.
Miroljubivosti ruku,
blokovi prihvatiti neće,
ka samouništenju zemlja kreče!

Energija je polako nestajala,
nafta je curiti prestajala,
sunce su koristili premalo,
jer naučnicima je više stalo
izumiti neke nove rakete,
koje uništenju svijeta prijete!

Neki ljudi su i prodirali
u gradacije veće,
a da to nisu znali...
Dok droga kroz žile teče,
probijaju se gradacije, barijere,
kasnije se 'drugo ja' ždere,
i ovisno o drogi postaje,
'prvom ja' ništa ne preostaje,
mora uzeti doze nove,
viša gradacija ga zove!

Bilo je doduše ljudi
koje je stanje smetalo,
jer samouništenju se kretalo.
Međutim, za političke tokove,
pitalo se samo blokove,
bez veze se neko sa strane trudi!
Uskoro, kap je čašu prelila
i čaša je pukla,
jer jedna sila podmukla,
napala je drugu,
i donijela zemlji rat i tugu!

Nuklearnog rata sila
postepeno je zemlju uništavala.
Bitka se je stišavala,
tek kada je uništila sve.
Postepeno život na zemlji mre...

x x x

Delegacija ujedinjenih šest planeta,
mislila je da je upotrijebila krive koordinate,
jer teško su mogli da shvate,
da je ovdje došlo do uništenja svijeta.
Zabrinuli su se kako će
stvoritelj reagirati na to,
i nadali se da ih sada primiti hoće.
Kakvi su to ljudi nisu mogli shvatiti,
ljudi koji su ljudima učinili zlo,
ljudi koje ne privlači spoznaja tajne života,
već vlastitog uništenja strahota,
ljudi koji su kaznu morali platiti.

Stvoritelj se postidio,
kada je sve to vidio,
mogao je sve to spriječiti,
Zemlju od samoubojstva izliječiti,
ali onda bi previše popustljiv bio,
to nije želio i nije smio,
ipak, odluči da predstavnike ostalih 6 planeta
uputi u tajne života i bezgraničnosti svijeta,
to su i zaslužili,
jer su ruku prijateljstva međusobno si pružili.

4. DIO

Van vremena, van prostora, van svega,
šest predstavnika stoji osjećajući njega,
radosni su, ostvarila im se najveća želja,
proniknuli su do stvoritelja!

Osjetiše misli njegove;
"Život se gradacija zove,
sve prelazi u oblike nove,
sve prelazi u razne dimenzije,
ništa ne ostaje kao prije.
Ne postoji smrt, život se ne gubi,
kao i energija, vrijeme, on se pretvara,
i razne oblike uvijek stvara.
Zato nikad nemojte biti grubi!

Vaša braća sa sedme planete,
nagrizaju život i meni štete,
ne smijete ničim život produživati,
ali nemojte ga ni skraćivati!
Morate uvijek produbljivati svoje znanje,
jer kada pređete u novo stanje
učiti život će te trebati manje.

Neka svatko zna,
kad pređe kroz pretvaranja sva,
postaje mene dio,
to je ono što sam reći vam htio!"

Upitaše ga kako život stvara,
jer se za to mora imati dara?

Odgovori im da život stvara njega,
da je on golema vanvremenska masa ega
svih onih koji su prešli sve gradacije
i skupili znanje, životnu moć i informacije,
da su njihove planete spram Šase atomi,
al' svatko mora sam mozak da lomi,
proničući šta je to i zbog čega,
jer onda postaje važni dio njega.

"Treba se usavršavati,
ne smijete ničim razvoj sputavati,
jer i zgaženi mrav, dio je vas,
život je život, bez obzira na stas,
pojavu, razum, glas.
To je kraj razgovora,
ne smijem dati više odgovora!"

IZVODNIK

Sva djeca znaju Stvoriteljeve tajne,
razvoj je stigao do točke krajnje,
u svim dimenzijama i oblicima mir vlada,
tko se toga ne pridržava u nemoći strada.
Stvoritelj je postajao sve veći i jači,
poslušnost djece mnogo mu znači.

Svi znaju gradacije početak i kraj,
nitko se za život i života ne boji,
nastao je u Šasi pravi raj,
jer svak' gradacije svoje broji,
i svak' bi što prije htio,
da postane Stvoriteljev dio.

Svi oblici života samo energijom se hrane,
al' sve ovo, ipak, ima mane;
Kad se sve unaprijed zna,
nema maštanja, iznenađenja, sna,
i nije nikakva ljepota,
živjeti život oslobođen života!

KRAJ